

La revolució a Granollers

No són paraules; són fets

La revolució, en alguns pobles i per a molta gent, és cosa llesta i acabada de dies ha. La revolució, per ells, va ésser el daltabaix dels dies vermells de juliol. La vaga general, la crema de les esglésies, la desfeta de l'exèrcit, els comitès... Després... Després ha seguit la guerra. Però la guerra, pensen, per ara és lluny d'aquí on som nosaltres.

A la nostra ciutat, la revolució és altra cosa. És l'obra constant dels dirigents obrers que controlen la vida total de la ciutat i la comarca. És la incautació de les finques i indústries dels facciosos. La socialització de les grans empreses industrials. La col·lectivització dels treballs, de la indústria, del comerç, dels productes de la terra. És la transformació total de la nostra vida comercial, controlada i regulada cada dia més pel Consell d'Economia...

Això, això que es fa a Granollers, és la revolució. I els dirigents compten amb l'adhesió del poble. Els actes de la C. N. T. i la F. A. I. ho diuen prou clar. Per això sovint es celebren mitings com el de dimecres, dia 25.

Dimecres vespre la grandiosa sala del Majestic era atestada. I la multitud escoltava, més atentament del que a molts els sembla, els qui li adressaren la paraula. I el mot revolució, en aquell acte, no era una cosa abstracte.

Amèlia Alujas adreçà una càlida allocució a les dones perquè ajudin a la guerra contra el feixisme. Altres companys varen combatre el feixisme. Però la nota del míting la donà Francesc Barrera, delegat del Conseller d'Economia. I les seves paraules eren la realitat viva d'aquesta revolució que es fa a Granollers.

Barrera és al departament de Proveïments i coneix a fons els problemes relacionats amb l'economia. I perquè els coneix, blasma de la disbauxa a què molts s'han entregat d'ençà del 18 de juliol, gràcies al decret «de circumstàncies», pel qual els polítics implantaren la jornada setmanal de 40 hores i es concedí als obrers el 15% d'augment en els salaris. És hora de treballar, va dir. És hora de treballar tothom. I de treballar les hores que sigui precís per a salvar l'economia extrangulada per les despeses fabuloses de la guerra. Els que lluiten al front no ho saben pas a l'hora que podran plegar, ni saben res d'augment ni d'hores extraordinàries.

I cal estalviar el menjar, va afegir. Cal reduir les despeses de cada casa. Cal fer-se càrrec de la situació difícil que es travessa. És necessari economisar, prescindir de llaminadures. Guardar per als malalts i per als ferits, aquells menjars que ara no són, que no han d'ésser per als que es tan bons.

(Segueix a la plana 8)

LLETRES DEL FRONT

Del nostre corresponsal especial Andreu Fusté

VIII

Les milícies de Granollers, en un coratjós atac, han avançat vuit quilòmetres i són a les portes d'Almudèvar

La nostra Columna, en un atac fantàstic ha avançat vuit quilòmetres, desallotjant violentíssimament els feixistes de totes les seves posicions i s'ha situat a les portes d'Almudèvar.

Es impossible, en aquests moments de nerviosisme, descriure aquest combat, un dels més fermes d'aquest front.

La nostra Columna, tota, sense distinció, ha actuat d'una manera admirable.

Al davant de tots, valent, sense ajupir-se, en mig d'una cortina de metralla, del bombardeig de canó i de morters, i de la pluja de metralla de la seva aviació, el nostre company Serres avança segur, cridant: «Endavant, companys! Endavant!» Els nostres centurions, també cada ú davant dels seus homes i seguits de tots els milicians del Vallès, avancen, avancen... Avancem!!

Faig, davant nostre, està emocionat i avança també disparant la seva pistola. Són moments de gran emoció. És un combat en el qual el Vallès ha demostrat ésser una de les forces més combatives del front aragonès.

Hem tingut algunes baixes. Novament els fills del poble han regat amb la seva sang generosa les terres aragoneses per a deslliurar-les del monstre repugnant del feixisme. Ells, covards, ens han posat davant nostre els «moros», que queien com mosques davant de nosaltres. Cada un dels nostres ha estat venjat deu vegades.

Ara podem afirmar que Almudèvar, una de les posicions més fortes d'aquest front, caurà aviat a les nostres mans. Els companys de la nostra Columna ja no diem: «No passarar!», sinó que afirmem això: «Passarem!» I això pot afirmar-se amb caps de columna com el company Serres i amb centurions i homes com els nostres. «Passarem!» Esteu-ne segurs, germans i amics de Granollers: Passarem!!!

ANDREU FUSTÉ